

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΘΗ ...

Στό θαύμασμο αυτό ροιάνετο του Λουμά δυο γυναίκες αγαπούν μ' όλη την δύναμη της καρδιάς των τον ιδιον άνδρα. 'Η μιά είνε έγγραμος. 'Η άλλη νέα και μνηστή του. Μεταξύ τών δυο αυτών ερώτων εύρισκαμενος ο ήρωας του μυθιστορηματος παλαιά δεινόν άγώνα και σπαράσσεται γιατί τίς άγαπά και δυο. Ποία όμως θά νικήση; Πόσα θά εκαιχρήση στο τέλος; Ποιά άπο τίς δυο άγάπες; Τίς εγγάμου ή τίς νέας; Και γιατί; ... Τήν δύσκολή αυτή λύση, την δύσκολή αυτή άπάντησι, μας δίνει ο Λουίμς στο πραγματικώς ύπεροχον αυτό έργον του.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Δέν ξέρω τι μπορεί να συμβή. 'Ο Θεός να σε προστατεύση και σένα και τόν 'Ιουλιανό...

'Οπως σου γράφω στο πρώτο μου γράμμα έδωσα την τελευταία έπιστολή σου στην μητέρα μου, ή όποία την έστειλε στην κ. Λυδία.

Πρό όλιγου ή κ. Λυδία μās επέστρεψε την έπιστολή σου μαζί με τό έξής σημειωμά της προς την μητέρα μου:

'Αγαπητή μου φίλη,

'Αναχωρώ! Δέν μπορώ να ζήσω ούτε στιγμή μακριά του. Ξέρω πώς αυτό που κάνω είνε έγκλημα, αλλά δέν μπορώ να ύποφέρω περισσότερο. Παρακαλείτε τόν θεό γιά μένα!...

Μόλις έλαβε τό σημειώμα αυτό ή μητέρα μου, ταράχθηκε ύπερβολικά κι' έτρεξε στο σπίτι της κ. Λυδίας.

Δυστυχώς ήταν άργά.

'Η κ. Λυδία είχαν άναχωρήσει και κανείς δέν ήξερε πότε θά γυρίση.

Ευτυχώς που ο σύζυγός της λείπει τίς ήμέρες αυτές άπ' τό Παρίσι.

Τί τρομερά πράγματα, αγαπημένη μου φίλη!...

Πώς θ' άπαλλαγής όλων αυτών των περιπλοκών;

'Εσο ψύχραιμος και λογική και πίστευε στο Θεό.

Γράψε μου γρήγορα, γιατί άνησχω.

Σέ φιλώ μ' όλη μου την καρδιά,

'Η Καμίλλη σου

ΙΓ'

'Η Έφη στην Καμίλλη.

Μασσαλία τή...

Καλή μου φίλη,

Σου γράφω με τά μάτια βουρκωμένα από τά δάκρυα...

'Αλλοίμονο, Καμίλλη μου!...

Τά πάντα έτελείωσαν! 'Η καρδιά μου ερράγισε! 'Η ζωή μου έσταμάτησε!...

Μόλις είχα τελειώσει τό διάβασμα της έπιστολής σου άξφανα, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ο 'Ιουλιανός. Μόλις τόν είδα τρώμαξα, ήταν γλωμός σαν νεκρός. Μ' έπλησίασε και μου έλεπε, ένψ ή φωνή του έτρεμε:

— Δεσποινίς, πρέπει να σās μιλήσω.

Έκούνησα τό κεφάλι μου λυπημένη και του άπάντησα:

— Τά ξέρω όλα, ύγαινετε, κύριε 'Ιουλιανέ.

Αυτός με κύτταξε κατάπληκτος.

— Τί ξέρετε, τί έμάθατε;

Χωρίς να του άπαντήσω, του έδωκα τό γράμμα σου. Τό άνοιξε, έροξε με μάτι στό αυτό και μου έλεπε χαμηλώνοντας τό κεφάλι του:

— Είνε άλήθεια... άλήθεια...

Μου ξανάδωσε την έπιστολή και με φωνή ύπόκωφη, με ρώτησε:

— Με διατάζετε να φύγω;

— Δέν έχω τό δικαίωμα, κύριε, να σās διατάξω ή να σās έμποδίσω.

— Έν τούτοις, μου έλεπε, είμαστε άρραβωνιασμένοι.

— Ναι, τού είπα, άναστενάζοντας, είμαστε άρραβωνιασμένοι, μπορώ έν τούτοις να σās δώσω την έλευθερία σας.

— Ξέρω καλά, πώς δέν άνήκατε στον έαυτον σας, όταν μου έδώκατε την ύπόσχεσι του άρραβώνος. 'Η χωρία Δέ... σās αγαπή κι' σās δίνει σήμερα την μεγαλύτερη άπόδειξη της άγάπης της: έκείνο που νομίζω καλλίτερο γιά σās, είνε, να φύγετε και να με άποχωρήσετε άμέσως, σās τό έπιβάλλει αυτό ή εύτυχία σας: τό συνοικέσι μαζί μου δέν προήλθε, παρά από τί φιλοτιμία σας. 'Η καρδιά σας, ήταν πάντα ξένη. Άνήκε και άνήκει, σε μιά άλλη.

'Ο 'Ιουλιανός θέλησε να 'πη κ'αί, μα τόν συνεκράτησα.

— Μή μου π'ητε τίποτε, τού είπα, είνε περιττόν. Θά σās θυμώμαι πάντοτε σαν φίλο, σαν άδελφό, και θά παρακαλώ τόν Θεό και γιά την εύτυχία την ίδιή σας, και γιά την εύτυχία της γυναίκας αυτής, που ξέρω πόσο ύπόφερε γιά σās. Μην φροντίσετε να δ'ητε την μητέρα μου, ούτε και να της γράψετε. Άναλαμβάνω να τά διορθώσω ένψ όλα. Άναχωρήστε. Πηγαίνετε να συναντήσετε έκείνη που σās περιμένει με τόση λαχτάρα. 'Ο Θεός να δώση να εύτυχήσετε.

Πώς μόρεσα και τού τ'απα όλα αυτά, είνε θαύμα. 'Η λύπη έκαμε την καρδιά μου να σφίγγεται, λυγμοί μ' έπνιγαν, δέν μπο-

ρεσα να προσθέσω λέξι. Έπεσα ξαντλήμένη σ' ένα κάθισμα. Και ο 'Ιουλιανός ήτο πολύ συγχνημένο. Τά μάτια του είχαν βουρκώσει. Έσκυψε, μου φίλησε τό χέρι κι' έφυγε χωρίς να πη λέξι.

Αυτό ήταν τό τέλος, τό θλιβερό τέλος, των άρραβώνων μου, αγαπητή μου φίλη. Ύλφερα τόσο που δέν μπορώ να σου τό περιγράψω, που είνε άδύνατον να τό άντιληφθής...

Τήν ίδια ήμέρα ένψ καθόμου με μιά φίλη μου άκουσα στον διάδρομο τά βήματα του 'Ιουλιανού.

Έταράχθηκα.

Γιατί ξαναρχόταν;

Τι του συνέβαινε;

Σηκώθηκα από τό κάθισμά μου, άν κι' έννοιωθα τά γονατά μου να τρέμουν. 'Ηταν αυτός!

'Η φίλη μου μās χαιρέτησε κι' έφυγε.

'Ο 'Ιουλιανός έκάθησε κοντά μοι κι' άρχισε να μου μιλή γιά διάφορα πράγματα. Φαινόταν στενοχωρημένος, άφηρημένος. Δέν μούκαμε καθόλου κουβέντα γιά κ. Δέ... Άπ' όλην του όμως την συμπεριφοράν έννόησα πώς δέν ήθελε να μ' άποχωρήσθ, πώς ήθελε να μείνη ακόμημαζί μου, σαν κι' είνε να τόν κρατούσε κοντά μου, σαν ναβρίσκε μαζί μου κάποια γαλήνη ψυχική, της όποίας είχε μεγάλην ανάγκην.

Έξαρνα έγύρισε σπίτι και ή μητέρα μου, ή όποία βρισκότανε έξω. Εύχαριστήθηκε που μās είδε να μιλούμε μαζί.

'Η καίμένη ή μητέρα μου!

Δέν εφ'αντάζετο, δέν ύποφιαζόταν τί συνέβαινε, δέν ήξευρε τί προηγήθη μεταξή μας και πώς την στιγμή αυτή είμαστε γιά πάντα ίσως, χωρισμένοι.

'Η ήμέρα ήταν υπερόχος ώραία και μās έπρότεινε να κάμουε ένα περίπατο ως την Μοντρεδόν.

'Ο 'Ιουλιανός τό δέχθηκε εύχαριστάς...

Γιατί τό έκανε αυτό;

Γιατί παρέτεινε την παραμονή του κοντά μου;

Τι έλπίζε πλέον;

Δέν μπορούσα να έννοήσω τίποτε.

'Οπωδήποτε εφύγαμε από τό σπίτι και δέν άργήσαμε να φτάσουμε στην ώραία και έρημη αυτήν άκρογιαλιά.

'Ο ούρανός άπλώνονταν από πάνω μας δολογάλαος, ή θάλασσα γαλαξοβόλουσε, τό κύμα φιλούσε την άκτή, γλάροι πετούσαν στον άέρα...

Βαδίζαμε με τόν 'Ιουλιανό έμπρός σιωπηλοί και ή μητέρα μου μās άκολουθούσε σ' ίπσοσσι όλίγων βημάτων.

Ένοιωθα τό βλέμμα της σπρηγμένο έπάνω μου, με στοργή και εύχαριστησι και λυπόμουν γιά την θλίψη της και τό σπαραγμό της, σαν θά έμάθαινε πώς ο 'Ιουλιανός δέν ήταν πειά δικός μου.

'Ηταν όμως δυνατόν να μη μ' αγαπά ο πρό όλίγων ακόμη ώρών άραβωνιαστικός μου; Τότε γιατί μου μιλούσε στον περίπατο αυτόν τόσο γλυκά; Γιατί τό χέρι του έτρεμε, καθώς εσφιγγε τό δικό μου;

Γιά μιά στιγμή με παρέσυραν αί όνειροπολήεις. Φαντάσθηκα τόν 'Ιουλιανό έντελώς δικόν μου, λησμόνησα την γυναίκα που μου τόν έπευρε, ή καρδιά μου πλημμύρισε από εύτυχία κ'έναν στεναγμός ξέφυγε από τό στήθος μου...

'Ο 'Ιουλιανός άντελήφθη, φαίνεται, τί συνέβαινε στο πνεύμα μου και στην καρδιά μου και χωρίς να μου πη λέξι, μούσφιξε τό χέρι κι' έστέναξε κι' αυτός με πόνο...

Είλαμε φθάσει σ' ένα στενό μεταξή των βράχων όταν είδα χαμό έκεί, πάνω σ' ένα βράχο, φυτρωμένο ένα γαλάζιο λουλουδάκι. 'Ο 'Ιουλιανός τό είδεν επίσης, στάθηκε και μου έλεπε:

— Είδατε; ... Κι' από την πειό σκληρή πέτρα μπορεί να φυτρώση ένα λουλουδι.

Έπειτα έσκυψε γιά να τό κόψη και να μου τό δώση. Τόν συνεκράτησα όμως...

— Μή τό κόβετε, τού είπα. Ποιός ξέρει πόσο ύπόφερε όσο να φυτρώση αυτό το έπάνω...

'Ο 'Ιουλιανός μούσφιξε πάλι τό χέρι και μου έλεπε με συγχίνησι:

— Πόσο είσθε καλή!...

Νομίζω πώς την στιγμή αυτή διέκρινα στα μάτιατου ένα δάκρυ.

'Όταν έγυρισάμε στο σπίτι ο 'Ιουλιανός φεύγοντας μου έλεπε συγχνημένος:

— Θέλω να με συγχωρήσετε γιά τό κακό που σās έκαμα. Μή μου λέτε τίποτε. Ξέρω πόσον είσθε καλή. Γιά να σās δείξω όμως πόσο και έγώ σās εκτιμώ και σās αγαπώ, σās έμπιστεύομαι αυτό.

(Άκολουθεί)

Σηκώθηκα από την θέσι μου άν και έννοιωθα τά γονατά μου να τρέμουν...